

Ὁ πρῶτος καί ὁ δεύτερος Ἀδάμ (Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ἄπό τό Ἅγιο Πνεῦμα φωτισμένος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς παρουσιάζει γι' ἄλλη μιά φορά τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Γράφοντας στούς Κορινθίους, μιλάει γιά δύοἄνθρώπους: «Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καί οἱ χοϊκοί καί οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καί οἱ ἐπουράνιοι· καί καθώς ἐφορέσαμεν τήν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καί τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου».

Πρῶτος ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ἀδάμ, πού ἔπλασε ὁ Θεός «χοῦν λαβῶν ἀπό τῆς γῆς», γι' αὐτό καί ὀνομάστηκε χοϊκός. Αὐτόν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔβαλε ὁ Θεός μέσα στὸν παράδεισο, ὅπου μπορούσε νά συναναστρέφεται μέ τούς ἀγγέλους Του, νά Τόν δοξολογεῖ μαζί μ' αὐτούς καί νά δέχεται τὶς θεῖες ἐλλάμψεις Του. Εἶχε, ὅμως, πάρει θεϊκὴ ἐντολή, νά μὴ φάει «ἀπό τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν», γιὰ νά μὴν παραδοθεῖ στὸν θάνατο. Ἄλλ' αὐτός, παραβαίνοντας τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἔφαγε ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ. Καί μόλις ἔφαγε, ἔχασε τὴν ἀθωότητά του καί εἶδε τὴν γύμνωσή του. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό στερήθηκε τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ. Μέ τὴν ἀποδοχὴ τῆς δόλιας προτροπῆς τοῦ φιδιοῦ, τυφλώθηκε ψυχικά καί δέν εἶχε πιά τὴν δυνατότητα νά βλέπει τὴν ἀνέκφραστη θεία δόξα. Ἔπεσε, βλέπετε, θύμα τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, φιλοδοξώντας νά γίνει Θεός! Ἄλλ' ἀντὶ γι' αὐτό, ἔχασε καί τὰ θεῖα δῶρα πού εἶχε. Ἔγινε φθαρτός καί θνητός καί ἄλογος, σάν τ' ἄλογα κτῆνη, ὅπως λέει ὁ προφήτης Δαβίδ: «Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὠμοιώθη αὐτοῖς». Ἀπὸ τὴν θεόδοτη δόξα καί τὴν ἀπόλαυση τῆς ἀθάνατης ζωῆς, γκρεμίστηκε στὴν ἀτιμία καί στὴν φθορά. Ἔχασε τὸν ἀνεκτίμητο πνευματικὸ του πλοῦτο κι ἔγινε τραγικά καί ἀξιοθρήνητα φτωχός. Αὐτός εἶναι ὁ χοϊκὸς ἄνθρωπος, ὁ πρῶτος Ἀδάμ.

Ἄς ἔρθουμε τώρα στὸν δεύτερο Ἀδάμ. Δέν εἶναι παρά ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, «Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», «ἀναρχος Υἱὸς ἀνάρχου Πατρός». Αὐτός, «ὢν ἐν τῷ Πατρὶ», κατέβηκε στὴν γῆ, σαρκώθηκε «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου», ἀπὸ τὰ παρθενικά σπλάχνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου, κι ἔγινε ὅμοιος μέ μᾶς σέ ὅλα, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σκοπὸς τῆς σαρκώσεώς Του ἦταν ν' ἀνακαινίσει τὸν

παλαιό άνθρωπο και όλους εκείνους που γεννήθηκαν απ' αυτόν και γεννιούνται από τους απογόνους του, αφού είναι όμοιοι με τους γεννήτορές τους. Έπειδή, δηλαδή, ο Άδάμ, μετά την παράβαση, έγινε φθαρτός και θνητός και πνευματικά φτωχός, έπειδή, μ' έναν λόγο, έγινε «χοϊκός», έτσι «χοϊκοί» ήταν και όσοι γεννήθηκαν απ' αυτόν, φθαρτοί και θνητοί και με τέτοια πνευματική γύμνια, που δέν διέφεραν σχεδόν από τ' άλλα ζώα.

Από την ψυχή του ανθρώπου έφυγε ή θεϊκή ωραιότητα, και μέσα της μπήκε ή δαιμονική έμπάθεια. Τόσο πολύ μάλιστα σκοτίστηκε από τον διάβολο ο άνθρωπος, σέ τέτοια άγνωσία κατάντησε, που έφτασε στό σημείο ν' αφήσει την λατρεία του άληθινού Θεού και νά θεοποιήσει την γη, τον ήλιο, την σελήνη, τ' άστρα, τά κτίσματα γενικά, άκόμα και τά αίσχρά πάθη. Τό κακό ήταν γενικό, πανανθρώπινο. «Πάντες έξέκλιναν, άμα ήχρειώθησαν», κατά τον ψαλμωδό. «Διό και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός έν ταίς έπιθυμίαις των καρδιών αυτών», γράφει ο απόστολος Παύλος, «είς άκαθαρσίαν του άτιμάζεσθαι τά σώματα αυτών έν αυτοίς, οίτινες μετήλλαξαν την άλήθειαν του Θεού έν τω ψεύδει, και έσεβάσθησαν και έλάτρευσαν τή κτίσει παρά τον κτίσαντα».

Απ' αυτήν την ζοφερή κατάσταση θέλησε ο Θεός νά μάς βγάλει. Μάς λυπήθηκε, ήρθε στην γη άπλός και ταπεινός, κι έζησε ανάμεσά μας σάν κοινός άνθρωπος.

Γνωρίζουμε όλοι, ότι ο Θεός έπλασε τον Άδάμ. Ύστερα τον έριξε σέ έκσταση, τον ύπνωσε, και παίρνοντας μιά από τίς πλευρές του, δημιούργησε την γυναίκα. Η πλευρά του Άδάμ είναι ή γυναίκα. Απ' αυτήν, λοιπόν, την πλευρά του Άδάμ σαρκώθηκε ο Υιός και Λόγος του Θεού και «ώκοδόμησε» την Έκκλησία, «ήν περιποιήσατο διά του ίδιου αίματος». Γι' αυτό είναι ο δεύτερος, ο νέος Άδάμ, «άπόγονος» και «συγγενής» του πρώτου, κι έτσι συγγενής «κατά σάρκα» όλων των ανθρώπων, όπως βεβαιώνει ο ιερός Χρυσόστομος: «Τήν σάρκα ένδυσάμενος (ο Χριστός), ένεδύσατο την ανθρωπότητα». Ο Χριστός είναι δίκαιος, άγιος και άθάνατος· έμεις άμαρτωλοί, φθαρτοί και θνητοί. Μαζί Του μάς συνδέει όμως ή σαρκική συγγένεια. Γι' αυτό μεσίτευσε στον Πατέρα Του νά μάς χαρίσει την σωτηρία, νά μάς ξαναδώσει την άθανασία, νά μάς έπαναφέρει στην προπρωτική κατάσταση, στό «άρχαιον κάλλος».

Τά μέσα τώρα της σωτηρίας και της άπαλλαγής μας από την δουλεία του θανάτου και της φθοράς, είναι ή πίστη στον λυτρωτή μας Χριστό και ή έφαρμογή των σωτήριων παραγγελιών Του.

Άν τηρήσουμε, δηλαδή, ό,τι γράφει τό Ευαγγέλιο, που δέν είναι παρά ο τρόπος και ο δρόμος έπιστροφής στην άθανασία, θά γίνουμε νέοι άνθρωποι, όχι χωματένιοι αλλά ούράνιοι, παιδιά του ούράνιου Πατέρα, όμοιοι μ' Αυτόν χαρισματικά. Άν

ὅμως καταφρονήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τίς λυτρωτικές καί ζωογόνες, τότε θά χάσουμε ὅλα τ' ἀγαθὰ Του. Καί ὅπως ὁ Ἀδάμ μέτα τήν παράβαση διώχθηκε ἀπό τόν παράδεισο καί ἀποξενώθηκε ἀπό τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅταν ἀμαρτάνουμε, χωριζόμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ καί ξεσκίζουμε τό θεϊκό ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μας. Ἔτσι, στερούμαστε τήν αἰώνια ζωή, τό ἀνέσπερο καί παντοτινό φῶς, τόν ἁγιασμό, τήν θέωση, «πᾶν δῶρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρός τῶν φώτων». Καί ἐνῶ, πρὶν ἀμαρτήσουμε, ἤμασταν οὐράνιοι ἄνθρωποι καί ἐπίγειοι ἄγγελοι, γινόμαστε πάλι «χοϊκοί», ὅπως καί ὁ πρῶτος Ἀδάμ μετά τήν πτώση του. Ἀκόμα χειρότερα, γινόμαστε ὑπόδικοι θανάτου καί ἀτέλειωτης κολάσεως στήν «γέενα τοῦ πυρός». Δέν χάνουμε ἀπλά τόν αἰσθητό παράδεισο, ὅπως ὁ Ἀδάμ, ἀλλά βγάζουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί τοῦ στεροῦμε τά αἰώνια ἐκεῖνα ἀγαθὰ, «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν».

Ἔστερα ἀπ' ὅσα ἀναφέραμε, ἅς ἐξετάσουμε καλά ἂν τηροῦμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἀναρωτηθοῦμε σοβαρά: Ἐκμεταλλευόμαστε τό τάλαντο τῆς σωτηρίας καί τό χάρισμα τοῦ ἁγιασμοῦ, ἢ μήπως τό χώσαμε βαθιά μέσα στήν γῆ τῆς ἀμέλειας καί τῆς ἀμαρτίας; Πῶς νά μᾶς ἀγαπήσει ὁ Θεός, ἂν δέν τηροῦμε τίς ἐντολές Του; Μᾶς τό εἶπε καθαρά: «Ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσει καί ἐγώ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν». Αὐτά δέν εἶναι λόγια ἀνθρώπινα, ἀλλά λόγια ἅγια τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Ἄς μὴν εἴμαστε λοιπόν ἐλαστικοί ἀπέναντι στήν συνείδησή μας. Ἄς κρίνουμε τόν ἑαυτό μας αὐστηρά καί τότε θά διαπιστώσουμε, ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε οἱ αἴτιοι τοῦ χωρισμοῦ μας ἀπό τόν Θεό. Ἄς μετανοήσουμε, ἅς κλάψουμε γιά τήν ἄθλια κατάστασή μας, καί ἅς ἀγωνιστοῦμε πιά νά φορέσουμε «τήν εἰκόνα τοῦ ἔπουρανίου».

Πηγή: agiazoni.gr